

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, BUDAPEST, VI., FELSŐERDŐSOR 5. III.

Cselekedetekben nyilvánuló hit.

(Gal. 5:6.)

Fehérre meszelt házikója előtt ott állt egy hadirokkant. Mint szegény Csonka-magyarország ő is csonka. Műkeze és műlába van. Egészséges jobbkezevel végigtörli verejtékes homlokát. Reggel jókor kelt, hogy jókora nagy kertjét felássa. Szeme végigjár a szép nagy darab földön, melyből neki és övéinek meg kell élni. Sóhajt. Mikor győzi majd csonka kezével a nagy munkát? Amint így sóhajt és tépelődik s lelkén végigfut rokkant volta feletti fájdalma, az utcáról kelttes sorokban kilenc fiatalember közeledik a csonkavitéz háza felé. Mindegyiknek vállán ásó. A vezető a hadirokkant kertje felé vezényli a csapatot s pár perc múlva azt látja a csonkavitéz, hogy kilenc egészséges, erős fiatalember szinte gőzerővel ássa, forgatja a földet s mire beesteledett fel volt ásva minden! Vitézünk könnybelábadt szemmel mondott köszönetet a kilenc fiatalembernek, akikről tudta, hogy a hívő ifjusági egyletnek tagjai. De ezek elhárították maguktól a köszönetet, mondván, nekik nagy örömmük tellett abban, hogy egy rokkant embernek Krisztus iránti szeretetből tehettek egy kis szívességet.

A hadirokkant lelke mélyén most már annak mondott hálát, aki ezen fiatal emberek szívét szeretettel töltötte meg s érezte, hogy ott vannak cselekedetek, ahol Jézus Krisztus a szívnek lakója; érezte, hogy az a hit produkál csak cselekedeteket, mely az élő Jézust a szívbe fogadta.

Oly sok ma a különféle jelzésű és elnevezésű templom s benne annyiféle istentisztelet tartatik, de nagyon kevés a Jézus iránti szeretetből fakadó emberszeretet.

Nagyon sokféleképpen tisztelik ma az Istent, de az egyetlen tiszteletet, melynek igazán maradandó értéke, értelme és jelentősége van, tettekben megmutatni a tiszteletet, azt alig mutatják be.

Száll még ének, zsoltár és imádság az ég felé s ez kedves az Ur előtt, de ezen kívül vajmi kevés történik, ami arról tenne bizonyosságot, hogy az éneklő, imádkozó tömegek, enni adnak az éhezőknek, inni adnak a szomjuhozóknak, ruhát adnak a mezeleneknek, segítséget nyújtanak a betegeknek, raboknak.

Ugy látom, mintha ma történeti és szabad egyházak egymással abban vetekednének, hogy minél szebb istentiszteletet tartsanak, minél tökéletesebb szónoki beszédet nyújtsanak s minél alaposabb egyházszervezetet létesítsenek. Ugy látom, hogy minden ténykedés a templomi szertartásokban merül ki s nagyon kevés idő s még kevesebb erő jut a mindennapi élet által nyújtott alkalmaknál, megmutatni azt, hogy van szeretet és hit az Isten iránt!

A keresztyén világ körül élő zsidók, mohamedánok, hinduk és pogányok milliói, meg a keresztyének között élő istentagadók, tulvilágtagadók, m'nd-mind azt várnák, hogy a történeti és szabad egyházhoz tartozó tagoknak az élete, a mindennapi élete, nem a templomi és gyülekezeti élete tegyen bizonyosságot arról, hogy igazán tisztelik és szeretik az Istent! A mai kor kevesebb szót és ceremóniát és több cselekedetet akar látni.

A sóhajtozó, önmagában tehetetlen hadirokkantát Isten létezéséről és szeretetéről nem szép istentiszteletek győzték meg, hanem a Krisztus szellemében elvégzett tettek. Tettek, tettek kellene! Vajjon te szolgálsz-e és szeretsz-e?
W. J.

A berlini Centrál-Konferenciáról.

A Püspöki Methodista Egyházban a Centrál vagy Központi-Konferencia egészen új intézmény. Keletkezése az egyház erős növekedésének természetes folyománya. Valamikor a Generál-Konferencia volt az egész Püspöki Methodista Egyház legfőbb törvényhozó testülete és hatósága. Az egyes világrészekben létező különös viszonyok azonban szükségessé tették, hogy valami új fő-testület szerveztessék, amely illetékes legyen az illető terület ügyeit intézni és ellenőrizni. Így keletkeztek a Centrál-Konferenciák Indiában, Kinában, Délafrikában és Európában. És Európában nem is egy, hanem három Centrál-Konferencia megszervezését engedélyezte a Generál-Konferencia. A mi Centrál-Konferenciánkhoz, amely szept. 23—28-ig ülésezett Berlinben, tartoznak az öt németországi és a svájci konferenciák, ezenkívül a két kis Missziói-Konferencia Magyarországon és Ausztriában. A jugoszláviai és bulgáriai Missziói-Konferenciák, sajnos ezidőszerint nem tartoznak a mi Centrál-Konferenciánkhoz.

A berlini Centrál-Konferenciába az egyes konferenciák minden tíz lelkészre választottak egy képviselőt. A választandó képviselők legkisebb száma egy konferenciából két lelkész volt. Minden lelkészre egy egyháztag-képviselő esett. Az összes delegátusok száma így éppen 70 lett. A Centrál-Konferencia elnöke dr. Nuelsen püspök volt.

A Centrál-Konferencián résztvettek testvéri vagy baráti delegátusok is. Így jelen volt dr. Birney püspök, mint a püspöki kar küldötte, dr. Workman az angol Methodista Egyház részéről, dr. Shepard püspök, a párisi püspöki kerületből, dr. Arvidson szuperintendens, a stockholmi püspöki kerület képviselőjeként, dr. Barták mint a déli Methodista Egyház képviselője.

A gyűlések és istentiszteletek a berlin-schönebergi templomba lettek megtartva. Két nagy istentisztelet a zeneakadémia koncert termében tartott meg. A hivatalos ülések délelőttönként voltak. Délután a bizottságok tanácskoztak. Este voltak az istentiszteletek. A Centrál-Konferencia a Szent-urvacsorájával lett bevezetve, ami után az elnöklő püspök tartotta meg megnyitó beszédét. E beszéd, amelyet a püspök egy egész órán át olvasott, ékes szavakkal vázolja az elmúlt esztendő eseményeit és jelöli meg a konferencia teendőit. A konferenciának oly sok elintézendő ügye volt, hogy szombaton este háromnegyed 11 óra volt már, amikor a gyűlés elnapoltatott.

Egyik érdekes tárgya volt a püspöki

kérdés. Kiván-e a Centrál-Konferencia a legközelebbi jövőben európai, pontosabban német püspököt választani? A bizottságban igen tüzetes megbeszélések folytak és kétséges volt az eredmény. De a Centrál-Konferencia többsége nem kívánta a Generál-Konferenciától az engedélyt kikérni európai püspök megválasztására és egyhangulag kérte fel Nuelsen püspököt továbbra is. Ez fényes bizonyítéka annak, mily nagy bölcsességgel és eredménnyel intézi Nuelsen püspök e fontos és nagy munka vezetését már 18 év óta.

Egy másik nagyon fontos cselekedete volt a Centrál-Konferenciának, két önálló új missziói társulat megalapítása. Az egyiket az öt németországi konferencia, a másikat a svájci konferencia kívánta. A kettő azonban együtt fog működni, úgy hogy nem fog egyik a másikkal soha ellenkezésbe jutni. Mindkét új missziói társulat elsősorban a pogány világban kíván tevékenységet kifejteni, de nem zárja ez ki, hogy adott esetekben az európai missziói területeket is támogassák.

A konferenciának egyik kimagasló pontja pénteken délelőtt 10 órakor folyt le. Megjelent a gyűlésen a porosz kormány nevében egy miniszteri tanácsos. Egy igen szép és szívhezszóló beszédben vázolta a Methodista Egyház tevékenységét az elmúlt évtizedekben és a kormány köszönetét fejezte ki a Konferenciának azért a sok jóért, amit a haza és annak polgárai javáért tett. Végül átnyújtotta a kormánynak dekretumát, amellyel az a Methodista Egyházat Poroszországban elismeri. Az elnöklő püspök megköszönte az elismerő szavakat és a bizalmat, ami a Methodistákat ösztönöznöni fogja, hogy még nagyobb önfeláldozással és odaadással szolgálja a hazát.

Még egy néhány szót kívánok írni a zeneakadémiában lefolyt két esti istentiszteletről. Ez a terem több, mint kétezer hallgatót fogad be és mindkét este egészen megtelt. Közreműködött egy óriási vegyeskar, melyben kb. 160—180 énekes szerepelt. Egy nagyon szép vonós zenekar is adott elő két darabot, ugyszintén volt egy egyetlen női szóló, hegedű és orgonakisérettel. Amit hallottunk, mind kitűnően volt előadva és a beszédek Istenhez vezették a hallgatóságot.

Az egész konferencia összbenyomása az volt, hogy nagy az Isten, akinek szolgálunk és nagy a munka, amelyet reánk bízott. A mi kicsiny voltunk megismerése pedig annál inkább indít minket arra, hogy ragaszkodjunk ahhoz, aki minket oly nagyon szeret. Szolgáljunk Neki hűen és igazán és Ő meg fogja áldani azt, amit gyengességünkben, de az ő nevében végezzünk.

Jakob János.

Róm 6,6

Meghaltál-e már?

A Jézus Krisztusban hívővé lett léleknek sok ellensége van, a legnagyobb és leghatalmasabb azonban a saját Én-je, az ő ember. Ez az ellenség a legszivósabb is egyben, ez hal meg legnehezebben. Nagyon nehéz megölni. Ugyanis mindenre képes, csak hogy életét megmenthesse. Mindent megtesz, mindent felad, minden sanyargatást elszenved, sőt imádkozni, bűjtölni, még a templomba elmenni, avagy bármire is kapható, csak életben maradjon. Mindenbe belemegy, míg életéről nincs szó. Akár a kolostorba, klostomba is elmegy, felveszi a barátságát, vagy az apácaruhát, avagy a diakonisszafekőt, majd elzarándokol a bucsujárhelyekre is s ott képes a templomlépcsőket térdén állva végigcsuszni, de csak úgy, ha életét megkímélik.

Az ő ember Isten gyermekeinek legelkeseredettebb ellensége. Ezért nem szabad neki pardont, kegyelmet adni. Ez az a róka, amely fiakat nemz s elpusztítja a szöllőt. (Én. éneke, 2—15.) Az ő ember élete borzalom Isten előtt. Tönkre tesz benned mindent mi értékes, virágzó és gyümölcsöt hozni hivatott, Tönkre teszi testi, lelki és szellemi egészséged, Istennel való közösséged. Ezért dacol benned, ezért kelt ellentmondásokat benned, ezért mentegeti magát, mert könnyörög, küzd életbenmaradásáért. És ha nem adjuk a halálba, először aluszékonytágra, majd kétségbeesésbe, örületbe s végül a halálba kerget.

Egy pillanatig sem szabad késlekednünk, hogy kimondjuk fejére a halálos ítéletet. Azonban nem szabad nyugodnunk addig, míg ez a halálos ítélet rajta tényleg végrehajtva nincs. Az ő embernek az összes tagjaival együtt a keresztre kell kerülnie, hogy meghalva a bűnnek, az Istennek élhessen az új ember az Ur Jézus Krisztusban. (Róm. 6—11.)

Mindez talán tán költőiesen, hősiesen, — hogy ne mondjam — természetfölöttiesen csenghet. Talán olvastál erről a témáról, hallottál prédikációt is róla, hisz olyan kegyesen megengedi ez a téma még azt is, hogy akár köteteket is írjanak róla, míg tettről nincs szó. De nehéz, nagyon nehéz megtenni. Pedig minden áron meg kell történnie. Enélkül nincs, nem lehet a léleknek állandó békessége, nincs a lelki életben előmenetel, nincs valódi élet, sem mennyel öröm, sem semmiféle maradandó eredmény, sem itt, sem az örökkévalóságban.

Tudnunk kell, „hogy a mi ő emberünk Krisztussal együtt megfeszítettet s ezáltal meghalt a bűnöző test, hogy ne szolgáljunk a bűnnek” többé. Róma 6—6.)

Minden bűnnek meg kell halnunk, úgy a gonosz cselekedeteknek, mint a hitetlen-

ségből származó levertségnek, csüggetésségnek. Meg kell halnunk úgy a feldicsérések, mint a megaláztatások számára. A világba csalogató barátoknak épp úgy, mint az ellenségnek, egyszóval a bűnözni vágyó Én minden megmozdulásának.

Megváltónk mondotta: „Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földre esett gabona mag meg nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. Aki szereti a maga életét, elveszti azt és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt. Aki nekem szolgál, engem kövessen . . .” Ezek az ígék minden egyes tanítványnak egyaránt szólnak. Krisztus Urunk halála után dicsőült meg. Övéi sem lehetnek hasonlónak Hozzá, míg ő emberük meg nem halt.

Az előbb idézett bibliaihellyel szoros összefüggésben mondja az Ur Jézus: És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok. „Míg Énünk nincs a kereszten, másokat nem vezethetünk a kereszthez. A ő ember keresztre feszítése által nagygyá lesz Krisztus életében s együtt hangzik fel bizonyágtétele a nagy apostollal: „Krisztussal együtt megfeszítettetem” Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus!

Mindez attól függ: meghaltál-e?

M. J. M. nyomán:

Vir.

Szülők imádkoztatok gyermekükért!

„Tanár úr mit tegyek?” kérdezte egy anya, ki a híres pädagogustól Förstertől tanácsot kért, mit kezdjen rakoncátlan gyermekével. A felelet így hangzott: „Fia most azokban a kamaszévokban van, amikor nem lehet egyebet tenni, mint érte imádkozni.” Tényleg ez a legjobb amit rakoncátlanok, tévutakon járó fiukért tehetnek a szülők. A szülők imája valami oltalmazó erővel veszi körül a veszélyben levő gyermeket. Az ima hasonlít a háléhoz, melyből nem szabadulnak ki; hasonlít egy láthatatlan kötélehez, mely oda kötözi őket a szülői házhoz; hasonlít erős kezekhez, melyek nem engedik őket tévutakra; hasonlít az angyalokhoz, kik mellettük lépkednek s nem engedik a bűnben elmerülni. A szülő imája az a csendes estiharang, amelynek hangja belopódzik a láradt vándor szívébe s huzza, vonja ellenálhatatlanul hazafelé.

Vannak gyermeked? Imádkozz értük. Ez a legjobb amit tehetsz. Ha esetleg itt a földi életben nem láthatnád imáid eredményét, meglátod a túlvilágon!

Titokzatos lakoma.

Egy látnok (Truber Kristof) a következő látomását mondja el: Egy mérhetetlen nagy teremben óriási lakomát láttam. A hosszú asztalok mellett légió számra állottak a székek, amelyek mind el voltak foglalva. Az emberek ettek és ittak, beszélgettek, vitakoztak, nevettek és vicceltek, közben belebámultak a terem végtelenségébe és gyönyörködtek annak szépségében s hallgatták a szép zenét. Mindenki jókedvűnek látszott.

Hirtelen erős zörej hallatszott kívülről az ajtón. A nagy teremben erre siri csend lett.

Attól, amit láttam hajam az égnek meredt és meghült bennem a vér Baloldali szomszédom, ki a siri csendnek kellemetlen hatását egy korty itallal akarta eltüntetni, még mielőtt egy szót is szólhattam volna, székestül együtt elsüllyedt s a föld meg bezárult felette. Felugrottam, hogy utána kapjak, de már késő volt. Zavartan tekintetem most magam körül, arra gondolván, hogy a többi jelenlevőket is bizonyára megrendítette ez az esemény. De ezek — mintha semmi sem történt volna, — napirendre tértek felette. A zene meg játszott. Nevetgéltek, beszélgettek. Mikor ismét leültem, észrevettem, hogy eltűnt szomszédom helyét elfoglalta egy másik, fiatalabb ember. Természetesen nem tudtam tovább hallgatni. Jobboldali szomszédomhoz fordultam felvilágosításért. Ez megvetőleg magyarázta nekem, hogy nem történt egyéb annál, minthogy a halál kopogott és valahányszor az kopog, mindig ilyen módon eltűnik egy ember a teremből. „De mi történik azzal az emberrel, akit elszólít? Hová jut az?” kutattam tovább. „De furcsa ember maga,” felelte gunyos nevetéssel, ezt nem tudjuk, még soha nem jött vissza onnét senki. „Aki meghal, annak vége.” „De Önt ez nem nyugtalanítja?” „Nem, mert már megszoktuk,” felelte ez vállát vonogatva.

Szomszédom még nem fejezte be szavait, már ismét zörgettek az ajtón. Villámgyorsan megfordultam és még jól láttam, amint ismét egy ember elsüllyedt. Két felemelt kezét még jól láthattam. Az egyikben egy villát tartogatott, amelyen még rajta volt a fala, amit már nem tudott megenni.

A körülöttem ülők egy futó pillantást vetettek az eltűnt ember után, de anélkül, hogy zavartatták volna magukat, tovább ettek, ittak, mulattak. Még mielőtt körülnéztem volna, ez a hely is ismét be volt töltve egy másikkal. Csak most vettem észre nagy rémülettel, hogy minden szék alatt valami csapóajtó féle volt, tehát senki sem volt biztos élete felől, így én sem. Most kezdett melegem lenni. Ugy éreztem, hogy ezt a helyet el kell hagynom mennél előbb.

De vigyorogva figyelmeztettek az erős őrségre, amely ott állt az ajtónál és csak beengedték az embereket, ki nem! Így bele kellett nyugodnom ebbe a borzasztó helyzetbe. Rém rosszul éreztem magam. Hiába volt a sok jó étel és ital a zene és a tánc, én nem tudtam örülni!

Időről-időre ezután is kopogott a halál és el el tűntetett egy halandót. A jelenlevők nem zavartatták magukat, tovább ettek, ittak, játszottak, táncoltak. Amikor egy-egy eltűnt szomszédom felől érdeklődtem, értésemre adták, hogy ez nem illik, ezzel csak zavarom a többiek mulatságát. A halálról tehát nem illik beszélni egy társaságban, ezt akarták velem megértetni. Így nem tehettem mást, mint hallgatni, legfeljebb magamban elmélkedtem.

Nem tudtam megszokni e jelenségeket, pedig már jó sok ember eltűnt helyéről. Bár gyermek éveiktől fogva itt ültek ezek az emberek és mindenki tudta, hogy előbb-utóbb őreá is sor kerül, mégis a legnagyobb közönnyel néztek a jövő elé. Annnyit azonban már megtudtam, hogy van itt valahol egy öreg könyv, amelyikben e különös eltűnésekről felvilágosítást nyerhetnék. De ki szerzi meg nekem ezt a könyvet? Egyik szomszédom azt a felvilágosítást adta, hogy az általam keresett régi könyv nem mostani ember kezébe való, inkább csak olyan visszamaradt falusiak olvassák. Azt mondta, hogy ők mindnyájan eldobták azt a régi könyvet s nem törődnek annak tartalmával. De megtudtam, hogy mégis ez a könyv adta volna a legjobb felvilágosítást az összeseknek arról, hogyan s miképpen kellett volna élniök.

Rejtély maradt előttem ezen embereknek viselkedése. Idegennek éreztem magamat közöttük. Asztalom körül már egész új alakok voltak láthatók, a régiéket mind eltűntek már; csak egy öreg ur ült még velem szemben.

Mikor fog engem utolérni e szörnyű sors? Amint így tűnődtem magamban egy szolga közeledett felém és fülembé súgta, hogy mint idegen állam polgárának szabad az utam kifelé a borzalom e helyéről. Elképzelhető, mily nagy volt az örömem, mikor végre kint voltam.

Eddig a látnok látomása. Sok magyarázatra nem szorul e történet. A bűnös világ, ez a nagy terem, hol az emberek könnyelműen élik világukat és nem gondolnak a halálra, sőt még nem is szeretnek róla beszélni. Pedig jó volna, ha foglalkozna vele, mert ugysem kerülheti ki senki. Az a szolga pedig, aki kivезette a mi emberünket nem más, mint az Ur Jézus. Igen Ó az élet fejedelme, aki Ó benne hiszen, annak nem árthat a halál.

Németből: Minor.

Elsenyvedtek a magvak barázdáik alatt.

(Joel 1:17.)

Mily soká vártak egymásra: a mag és a barázda! Mily jó lesz, gondolták mindketten. „Lakót kapok, lesz kinek szolgálnom, tartalmat kap az én eseménytelen életem.“ Így a barázda. „Megindulhatok, csodákat láthatok, kitarhatom átalakító, építő titkos erőimet, gyümölcsöt hozhatok.“ Így a mag. És most. Megvan a találkozás, de a mag csak senyved. Nem mutathat meg semmit, nem adhat tartalmat a fekete barázda sötét életének, nem láttathat csodát s át sem alakíthat. De miért? Mert nem elég a mag és a barázda találkozása. Nem elég az emberi munka! Kell, hogy a barázdán és magon kívül egy harmadik tényező is hozzájöjjön: az Isten áldása!

Ha ez megöntözi a barázdát s a benne levő magot s a jótékony napsugár melengeti, akkor a mag kibújik a földből, ég felé tör, kalász ring a rónán, peng a kasza, bug a cséplőgép ömlik a fehér liszt s jóízű kenyér kerül asztalra.

A lélekbe vetett Igével is így van. Isten Lelke kell, hogy érintse a hívő szívbe vetett magot, akkor az kikel, 30—60—100 annyi gyümölcsöt terem!

*Felhő elboríthatja a napot, de eltűn-
tetni az égről nem tudja.*

*

*Isten gyermekeit elnyomhatják egy
ideig, de Isten országát soha!*

Két urna. Halál

Nálunk még nincs halottamvasztás. Külföldön már van. Agóthai halottamvasztó mellett egy szép épületben őrzik a halottak hamvát művészi urnákban. Ezek közül különösen kettő válik ki. Az egyiknek ez a felirata: „Hamuvá lett a fülemüle, oda van szép éneke.“ Murska Ilona, híres énekművésznőnek a hamvait foglalja magában ez az urna. Bécsben, Párisban, Péterváron gyönyörködte az előkelő köröket művészetével, később nagy szegénységbe került s előbbi tisztelői ellelejtkeztek róla.

A másik urnában ennek az énekművésznőnek a leánya pihen. Az ő holttestét is elhamvasztották. Urnájára ezt írták: „Aki itt pihen, sokat szenvedett, sokat küzdött, de semmit sem nyert. Édesanyja halála után, kétségbeesésében mérget ivott.“ Tragikus mindkettő élete. Ha Isten lett volna életük főcélja, ilyen sorsra nem kerülnek. Az Isten nélküli élet nagyon szomorú élet!

Derék katonája.

Megtörtént esetről van szó. Frommel Emil lelkész beszélte, hogy egyszer egy fiatal katonát temetett. A temetés után a katoná vidékről jött szülei feléje közelednek s az apa így szólítja meg a lelkészt: „Ön az, aki a katonáknak szokott istentiszteletet tartani?“ A lelkész igennel válaszolt. „Ön mult vasárnap arról prédikált, hogy a publikánus megigazulva ment házába.“ „Igen, ez volt a beszédem. „Az ön beszédét fiam leírta s hazaküldte. Ezt megtette minden vasárnap délután. Beszéde végén ez állt: Utolsó hajlékod a földön csak 6 láb hosszú és 6 láb mély. A sírásó készíti. Vajjon megigazulva, mész-e ebbe a hajlékba? De még mást is mondok. Vajjon abba a hajlékba, melyet Urad, Üdvözítőd készit számodra, megigazulva mész-e? Fiam ez alá az utóbbi kérdés alá azt írta: Igen! Ő tudta, hogy Üdvözítőjéhez megy, aki érte is meghalt s feltámadott!“

Apa és anya könnyeztek, miközben ezt elmondta az apa, de mégis, megbékélt lélekkel tudtak belenyugodni fiuk halálába, aki mindössze csak 7 napig volt beteg, de akinek lelke magába fogadta az Igét s a Megváltót!

Kedves lélek, rád sem vár lenn a földön több és nagyobb hely, mint egy sírhely! Földi porhüvelyed itt fog nyugodni. Vajjon megigazulva teszik-e a földbe porsátradat? Hát a lelked? Jézus számodra is elkészítette a helyet az Atya dicsőségében, vajjon megigazulva mehetsz-e át a tulvilágba elfoglalni ezt a helyet? Befogadtad-e Uradat, aki érted vérzett, érted is imádkozott, rád is vár s téged is hív örök életre?

Halakozás Igazán kedves anyós.

Egyik missziói ünnepélyen a lelkész a következőket mesélte: A napokban beállított hozzám egy asszony ezen szavakkal: „A pogány misszióra hozok 50 márkát, amit különös hálaként teszek az Ur oltárára.“ Kérdeztem, mi indította erre. Azt válaszolta: „Tisztelendő ur tudja, hogy lányom nem régen ment férjhez s most hozzám költöztek. Nagyon féltem vőmtől, de kellemesen csalódtam, nagyon kedves, derék ember. Efeletti örömben hozom az 50 márkát.“ Aznap este pedig eljött hozzám az említett vő is, aki persze nem tudta, hogy anyósa is ittjárt nálam s azt mondta: „Tisztelendő Ur! Ime, 50 márkát hoztam, a pogánymisszióra.“ Mikor kérdeztem tőle, mi indítja őt erre, azt mondta: „Talán tudja Tisztelendő Ur, nem régen anyósomhoz költöztem. Nagyon féltem tőle, hogy házsártos és összeférhe-

tetlen lesz, de kellemesen csalódtam, anyósom nagyon kedves velem."

Bár lenne sok oly kedves anyós és kedves vő, akik kölcsönösen csalódnak egymásban. Akikben a Krisztus lelke lakozik, azok kedvesek is egymással; egymás gyengéit hordozzák.

A „buta” hívők.

Mikor Zeppelin gróf a bódeni tó mellett fe'állította műhelyét s napról-napra, évről-évre ott ült s rajzolt, számolt, kísérletezett s törte fejét a kormányozható léghajón, azt mondták az emberek „bolond gróf.” „Bolond dolog egy kormányozható léghajó, ki hallott ilyet.” Zeppelin pedig nem volt bolond, csak kitartó, céltudatos ember. Célját elérte. Repült és kormányozta léghajóját. Ma léghajójakörülrepülte a világot.

Azok vallottak szegényt, akik őt eddig gunyolták. Elhallgattak.

A hívőket is gunyolják. „Tulvilág.” „Feltámadás.” „Ítélet.” „Ki látott ilyet?”

Minket az ilyen megjegyzések nem zökkentenek ki hitünkéből, tudjuk, hogy Jézus szava mennyei igazság s előbb elmulik ég és föld, de az ő igéje megmarad mind örökké! Ő azt mondta nekünk, hogy az égbe megy és ott vár ránk! Azt mondta, Ő a feltámadás és az Élet és aki Ő benne hiszen, az ha meghal is, él!

Majd a végén megváltozik a helyzet, nem azok lesznek „buták” akik hittek Isten Igéjének, hanem a nagyon okosak és bölcsék, akik nem hittek! Ahogy Zeppelin tudta, hogy repülni fog, mi is tudjuk, hogy Jézussal élni fogunk.

Aki Isten gyermekeit bántja, az magát az Istent bántja.

HIREK.

Halálozás. Prédikátoraink és otthonlakóink s központunk szomorúsággal értesültek arról, hogy özv. **H i n t z L u d m i l l a**, bpesti otthonunknak vezetője hirtelen meghalt. Tizenöt évvel ezelőtt csatlakozott a bpesti pémet gyülekezetéhez s azóta hűséges tagja volt. Önzetlenségét mutatja az is, hogy ingyen vállalta otthonunk vezetését. Barátságos lényét, szolgálatkésztségét nem fogják elfeledni azok, akik ismerték. Legjobban az Ur ismerte. Mi szeretnénk volna még körünkben látni, de az Ur hazahívta szol-

gáló leányát, hogy odafönn még jobban tudja őt szolgálni, nem tökéletlenségben, hanem tökéletességben. Emléke áldott!

Női biblia-hét Budakeszin. Ebben az esztendőben is megtartottuk a szokásos biblia-hetet Budakeszin. Az idő kedvező volt. Dr. Szalósné tv. és Hecker Henrik prédikátor tv. szolgáltak Istennek Igéjével. Valóban felüdültünk és megerősödünk a biblia órákon. Ilyenkor látjuk, mennyire szükséges olykor félretenni a földi gondokat és leülni az Ur Jézus lábaihoz s hallgatni az Ő beszédeit. Hol lehet így felüdülni és megerősödni? Sehol máshol, mint az Ige vizénél.

Dr. Szalósné testvérünk reá mutatott arra, hogy mi hívők is sokszor mennyire elhanyagoljuk a Bibliát, innen származik a sok levertetés és erőtelenség. Ha a Szentírást elhanyagoljuk, ez reánk nézve óriási veszteséget jelent.

Az 'elézusi levél 1. részét és I. Mózes 2. részét fejtegette több órán át. Az Igét az Igével magyarázta, sokat idézett a Szentírásból, igyekezett a mélységből felhozni számunkra a kincseket. Ezzel jó példát mutatott, hogy ne legyünk felületesekek a Biblia olvasásánál, ne csak a felszínen uszkáljunk, hanem hatoljunk mélyebbre, hogy mindjobban megértsük a Bibliában lefektetett isteni igazságokat.

Hecker testvérünk Ábrahám életéből világosan magyarázta az egyes mozzanatok, úgyhogy levonhatjuk belőle a tanulságot saját életünk számára. Különösen azt emelte ki többször, hogy mennyire kell az Ur gyermekének a magaválasztotta uttól őrizkedni. Ez csakis bajt hoz reánk, amint-hogy Ábrahámra is csak bajt hozott. Mikor mi akarunk a saját erőnkkel boldogulni, Isten félreáll és hallgat, hagyja hogy kinlódjunk egyedül a nehézségekkel. „Csendes-ségben és reményben erősségték lett volna,” mondja a próféta. Mi is igyekezzünk lecsendesedni az Ur előtt, hiszen Ő az, Aki kívánja harcainkat, Ő hadakozik érettünk.

Éreztük, hogy az Urnak Lelke jelen volt és munkálkodott. Adja az Ur, hogy mindnyájan, akik jelen voltunk, megteremjünk ezen óráknak gyümölcsét.

Rémay M.

Nem az győz, akinek sok esze, sok pénze, sok fegyvere és sok katonája van, hanem akivel az Isten!

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. I. Szövetkezet Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért felelős: Wallrabenstein Jakab

Aurora-nyomda, VI., Székely Bertalan-u. 2c. Telefon: Aut. 102-59.